

În aceeași zi în care mama m-a certat zdravăn că nu mă spăl pe dinți, buna mea prietenă Ayako m-a întrebat dacă nu vreau să facem rost de un prinț fermecos. Citise într-o carte veche, cu copertele rupte și cu pete de cacao cu lapte, cum putem găsi o asemenea făptură. Ayako nu e poreclă, e un nume. Așa cum pe mine mă strigă toată lumea Ilinca, ei îi spun Ayako, pentru că părinții săi sunt japonezi.

S-ar putea ca pe limba lor „Ayako” să însemne chiar „Ilinca” și de asta noi să ne înțelegem așa bine...

– Și dacă prindem un prinț fermecos, ce facem cu el? am întrebat-o eu.

– Nu știu... îl punem într-o cutie și ne uităm...

– Da' cu ce-l hrănim?

– Păăăi, dacă-i mic, îi dăm lăptic, a zis ea.

– Și dacă-i mare,-i dăm sarmale, am completat-o eu.

– Ce-i aia sarmale? s-a mirat Ayako.

– Ufff, chiar nu știi? Gogoloaiele alea de orez, cu carne tocată, pe care ne obligă să le...

– Aaa, da, da! a sărit Ayako. Știi! Un fel de sushi românesc, de porc...

După aceea ne-am cam certat. Eu aș fi vrut ca, dacă tot e fermecos, să-l punem la făcut teme pentru școală, iar Ayako era de părere că mai bine îl ținem în cutie până ne facem mari și ne mărităm cu el.

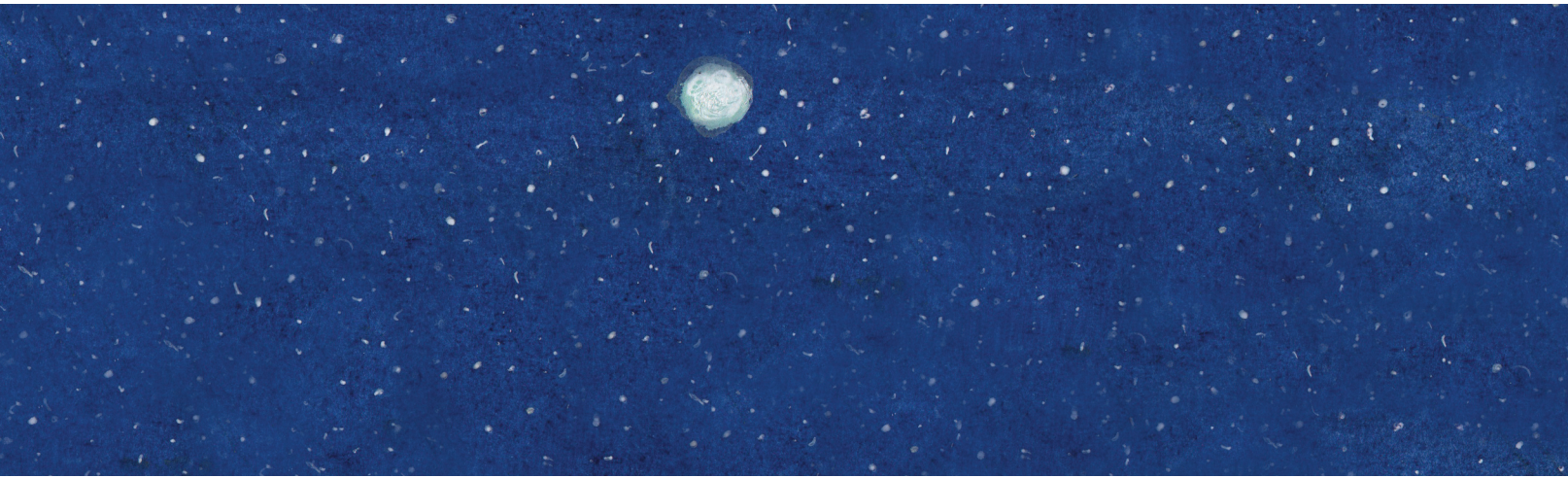

La o adică, zicea ea, puteam prinde doi,
câte unul pentru fiecare. Și, dacă erau
pereche, nici nu s-ar fi plictisit cât îi lăsam
singuri, se puteau juca de-a samurarii.

Uitasem toată discuția asta, însă aseară s-a întâmplat ceva ciudat. Mă băgasem sub pătură, stinsesem lumina și priveam luna și stelele fosforescente lipite pe tavanul camerei mele.

Pe cele adevărate le pot zări pe fereastră, în nopțile senine, căci locuiesc la etajul opt. Însă aseară era înnorat, geamurile păreau date cu păcură. Deodată am auzit un ciocănit în fereastră. În primul moment, am crezut că e o creangă purtată de vânt sau vreun liliac rătăcit care tocmai se alesese cu un nou cucui. Dar bătăile s-au repetat și inima a început să-mi țopăie în piept. Mi-am tras capul sub pătură, cu speranța că nu mai aud nimic. O cam băgasem pe mânecă. Trebuie să recunoașteți că nu e nici o rușine să tremuri din pricina unui vizitator necunoscut, în plină noapte, la etajul opt. Puțin a lipsit să nu urlu către părinții care se aflau în camera alăturată, cu ușa deschisă. Așa aș fi făcut dacă nu aș fi avut curiozitatea să pândesc, cu un ochi, numai cu unul, de sub pătură. În dreptul ferestrei, o pată de lumină aruncată de o lanternă scotea la iveală un chip de copil, cu o gură care spunea ceva, însă eu nu auzeam nimic. Privind mai atentă, mi-am dat seama că nu era altcineva decât Ayako. Sau, mă rog, cineva care semăna perfect cu ea. Mi-am făcut curaj și m-am apropiat, iar făptura îmi făcea semne disperate să deschid.

Cu părul răvășit și ochii oblici, parcă pândind, putea să fie un demon malefic care luase înfățișarea prietenei mele. Totuși, după cum părea să-i turuie gura, se putea să fie chiar ea. Nu, nu-mi dădeam deloc seama dacă e cu adevărat ea sau nu. Cu inima cât un purice ținut flămând o săptămână, am întredeschis fereastra.

– Tu ești, Ayako? am șoptit eu.

– Că doar n-oi fi împăratul Japoniei! Dă drumul odată, că fac pipi pe mine!

– Și dacă ești un spirit malefic?

– Dacă era așa, te haleam de cînșpe ori până acuma... „Dacă-i mare,-i dăm sarmale”, e bună parola?

I-am împrumutat pijamalele mele, căci suntem de aceeași statură, și a șters-o la toaletă. În caz că se întâlnea cu cineva de-al casei, să nu bată la ochi. Mi-a lăsat mie în grijă balonul vrăjit, cu care se putea călători doar noaptea. Cică, somnoros, tata a certat-o că bea prea mult ceai seara. Când s-a întors, m-am îmbrăcat, ne-am agățat împreună de balon și am pornit în căutarea prințului fermecos.